

Anyaföld, imádlak! Hisz' egy vagyok veled,
Csak mint bármely fűszál: terméked, gyermeked.
Te oltasz a szívbe örömet, bánatot,
A test és a lélek erejét te adod.

(Czóbel Minka: Anyaföld)

800 éve élnek őseink ezen a földön, ebből a földből sarjadt az „élet”, az éltető erő, mely tovább táplálta a generációkat egészen a mai napig. Az elődök itt építettek maguknak otthont, itt küzdöttek a megélhetésért, a haladásért. Kemény életet kínált ez a silány homok, megedzette az itt élőket, de a föld szeretete erőt adott számukra, s leküzdötték az akadályokat.

A történelem viharai nem kerülték el a települést sem. De büszkék lehetünk arra, hogy falunkban pihent meg katonáival II. Rákóczi Ferenc méltóságos fejedelem, itt élete le életét Czóbel Minka költő. A régebbi idők emlékezete sokszor a homályba vész, de a még élő idős lakosok emlékei községünk élő emlékezetét jelentik. Becsüljük hát meg ezeket az emlékeket!

A 800 év egy röpke pillanat a mai ember szemével, de minden percét értékelnünk kell, hisz ez a mi falunk története, a mi őseink élete.

A legrégebbi időket egy-egy múzeumi darab őrzi, melyek közül az anarcsi hajfonatkorongot országosan is ismerik.

Anarcs. Ha meghalljuk a szót, úgy csengjen a fülünkbe, hogy ez a mi ígéretünk, ez a mi fohászunk. Ez adja meg minden anarcsi lakosnak a test és a lélek erejét, szépséget és örömet, legyen ez az elindító szép remények és a visszaváró biztos pontok ígérete.

800 éve ugyanaz a nap néz le Anarcs földjére, változatlan s mégis mindig új és más. Ugyanaz a föld, ugyanaz a táj, amely minden évben megújul és változik, ahogy az itt élők generációi is változnak, követik egymást, ahogy azt az élet rendje előírja. Vannak, akik ide születtek, itt élik le életüket. Vannak, akik máshol találják meg a boldogulást, de a szülőfalu mindig visszavárja „gyermekait”.

Itt, hogy bölcsőm ringott akácvirág alatt,
Másképp nő a cserje, csillag másképp ragyog:
Itt érzem igazán csak, hogy itthon vagyok.

(Czóbel Minka)